

SKÅNSKA DAGBLADET

Nöjesbloggen

Ralph Bretzer bloggar om musik och populärkultur

Publicerad idag 11:59 · Uppdaterad idag 12:38

Rock rätt i skrevet

Ralph Bretzer

ralph.bretzer@skd.se

(<https://skd-1e9a.kxcdn.com/sites/8/2018/03/18114943/TM-0.jpg>)

Thundermother. Foto: Ralph Bretzer

Rock n roll är farligt. Redan på Elvis Presleys tid kapade man honom på mitten i tv. Allt från midjan och ned var bannlyst. Den där råa, primala kraften som rocken hämtade från bluesen, från Robert Johnson, Willie Dixon och Muddy Waters. Men the powers that be kunde inte besegra kraften i det, den bar vidare över Elvis, Eddie Cochran, garagerockarna på 60-talet, via AC/DC, Motörhead och The Runaways till idag.

Det är inte en intellektuell kraft. Den siktar in sig rakt på skrevet – Elvis kallades inte Elvis the Pelvis för inte – och kanske är det därför den aldrig tycks dö ut; därför den tycks finna nya generationer att korrumpiera (på det

bästa av sätt) om och om igen. Och kanske är det därför jag blir alldeles varm inombords och ler fånigt varje gång jag känner dess kraft på en spelning.

Det är just där, live, den gör sig bäst. Det är då den får fritt spelrum, där den är som mest livsbejakande och kraftfull.

Den kraften var i högsta grad närvarande när Va Rocks och Thundermother stod på KB:s scen. Det är två band som bär sina AC/DC- och The Runaways-influenser tydligt synliga. Vi snackar alltså hårdrock med tonvikten lagd på hård rock och inte på heavy metal.

Va Rocks

Att förbandet Va Rocks börjar jobba upp en rejäl fanbase är också uppenbart. Ration mellan Va Rocks och Thundermother-t-shirts i publiken föll ut till förbandets fördel med god marginal. Det kändes dessutom som att det var mer folk när de spelade.

Jag såg dem senast på Malmöfestivalen för två år sedan. Sedan dess har de tagit ett rejält kliv. De känns tuffare, tightare och bättre. Att de ser ut att ha roligt på scen är också ett stort plus i kanten. Det smittar av sig.

<https://skd-1e9a.kxcdn.com/sites/8/2018/03/18115336/Desktop.jpg>

Mycket handlar om att projicera självsäkerhet. Om Bon Scott i AC/DC, Lemmy i Motörhead eller Cherie Currie i Runaways någonsin tvivlade på sin förmåga att rocka sönder en publik så var det inget de på något sätt lätt synas utåt. Va Rocks känns självsäkra på samma sätt på scen och är det något Guernica Mancini i Thundermother utstrålar när hon kommer ut på scen så är det just självsäkerhet.

Det ska inte förväxlas med stöddighet, det är bara den där självklara känslan av att ha rätt att stå där mitt på scenen och kräva uppmärksamhet från en betalande publik. Det är en känsla som är absolut livsnödvändig för att den här typen av rå och rak rock ska fungera.

<https://skd-1e9a.kxcdn.com/sites/8/2018/03/18115441/Desktop-001.jpg>

Dagens Thundermother är ett i princip nytt band. I mars förra året byttes alla medlemmar utom gitarristen Filippa Nässli ut, men det var inget som hördes på KB. Det nya bandet är samspelt och underhållande. Mancini är kanske ingen Adele men hon har bra klös i stämbanden, den rätta attityden och vet att äga scenen med små medel.

Jag kan dock tycka att det blir lite enahanda i längden. För fullängdsspelningar behövs en större variation. När det en bra bit in i spelningen smyger sig in en lite lugnare låt, i form av Fire in the rain från senaste självbetitlade albumet, är det något av en befrielse. Det ger också Mancini en chans att tydligare visa att hon inte bara är en bra frontperson utan också en duktig och uttrycksfull rocksångerska.

<https://skd-1e9a.kxcdn.com/sites/8/2018/03/18115519/Desktop1.jpg>

